

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
H. SAUGMANDSGAARD ØE
fremsat den 24. oktober 2019¹

Sag C-244/18 P

**Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE
mod**

Europa-Kommissionen

»Appel – støtteforanstaltninger truffet af de græske myndigheder til fordel for appellanten i forbindelse med en privatiseringsplan for virksomheder – statsgarantier – afgørelse fra Kommissionen, hvorved der erklæres, at disse foranstaltninger udgør statsstøtte, som er uforenelig med det indre marked – begrebet »økonomisk fordel« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF – kriseramte virksomheder – rammebestemmelser for redning og omstrukturering – tilbagesøgning af statsstøtte – fastsættelse af den støtte, der skal tilbagesøges – ekstraordinære omstændigheder«

I. Indledning

1. Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (herefter »Larko« eller »appellanten«) har ved denne appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 1. februar 2018, Larko mod Kommissionen² (herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen med hensyn til Larkos påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 2014/539/EU af 27. marts 2014 om statsstøtte SA.34572 (13/C) (ex 13/NN) iværksat af Grækenland til Larco General Mining & Metallurgical Company SA³ (herefter »den omtvistede afgørelse«).

2. I overensstemmelse med Domstolens anmodning er dette forslag til afgørelse begrænset til en bedømmelse af det andet anbringendes første led, der hovedsageligt vedrører en fejlagtig fortolkning af begrebet »økonomisk fordel« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, og af det fjerde appelanbringende, der hovedsageligt vedrører tilsidesættelse af artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [108 TEUF]⁴ om tilbagebetaling af støtte.

3. På baggrund af min bedømmelse vil jeg foreslå Domstolen at forkaste det andet anbringendes første led og det fjerde anbringende som ugrundede.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – T-423/14, EU:T:2018:57.

3 – EUT 2014, L 254, s. 24.

4 – EFT 1999, L 83, s. 1.

II. Retsforskrifter

A. Forordning nr. 659/1999

4. Artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999, der har overskriften »Tilbagebetaling af støtte«, bestemmer:

»I negative beslutninger om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren [...].«

B. Rammebestemmelserne for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder

5. Punkt 9-11 i afsnit 2.1, der har overskriften »Betydningen af »Kriseramte virksomhed««, i rammebestemmelserne for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (herefter »rammebestemmelserne for redning og omstrukturering«)⁵ har følgende ordlyd:

»9. Der findes ikke nogen fællesskabsdefinition af »en kriseramte virksomhed«. Med henblik på disse rammebestemmelser anser Kommissionen imidlertid en virksomhed for kriseramte, når virksomheden ikke med egne finansielle midler eller med de midler, som virksomheden kan opnå fra ejeren/aktionærer og kreditorer, er i stand til at standse de tab, som uden de offentlige myndigheders indgriben næsten med sikkerhed vil medføre virksomhedens ophør på kort eller mellemlang sigt.

10. Med henblik på disse rammebestemmelser betragtes en virksomhed som udgangspunkt uanset dens størrelse som kriseramte under følgende omstændigheder:

[...]

11. Selv hvis ingen af de i punkt 10 nævnte omstændigheder foreligger, kan en virksomhed alligevel anses for kriseramte, især hvis de sædvanlige tegn på, at en virksomhed er kriseramte, er til stede, såsom voksende underskud, faldende omsætning, voksende lagerbeholdninger, overskudskapacitet, faldende cash flow, stigende gældsætning, stigende finansieringsudgifter og faldende eller opbrugt nettoformue [...].«

C. Meddelelsen om garantier

6. Tredje afsnit i punkt 2.1, der vedrører artikel 107 TEUF, og som har overskriften »Generelle bemærkninger«, i Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 om anvendelsen af artikel [107 TEUF] og [108 TEUF] på statsstøtte i form af garantier (herefter »meddelelsen om garantier«)⁶, har følgende ordlyd:

»For at udelukke enhver tvivl bør begrebet statsmidler derfor præciseres i forbindelse med statsgarantier. Fordelen ved en statsgaranti er, at den risiko, som er forbundet dermed, bæres af staten. Staten bør normalt have udbetalt en rimelig præmie for at bære risikoen. Hvis den helt eller delvis giver afkald på en sådan præmie, er der både tale om en fordel for virksomheden og et dræn på statens ressourcer. Så selv om det viser sig, at staten aldrig kommer til at foretage udbetalinger i

5 – EUT 2004, C 244, s. 2.

6 – EUT 2008, C 155, s. 10.

henhold til en garanti, kan der alligevel være tale om statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1. Støtten ydes på det tidspunkt, hvor garantien stilles, ikke når garantien påberåbes, eller når der foretages udbetalinger i henhold til garantien. Om en garanti indebærer statsstøtte eller ej, og i bekræftende fald, hvor stor denne støtte er, skal vurderes på det tidspunkt, hvor garantien stilles.«

7. Denne meddelelses punkt 3.2 med overskriften »Individuelle garantier« er affattet som følger:

»Kommissionen mener, at det i forbindelse med en individuel statsgaranti er tilstrækkeligt til at udelukke statsstøtte, at følgende betingelser alle er opfyldt.

a) Låntageren er ikke en kriseramt virksomhed.

For at fastslå om en låntager er en kriseramt virksomhed, anvendes definitionen i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering [...].

[...]

d) Der betales markedspris for garantien.

Som anført i punkt 2.1 bør staten normalt have udbetalt en rimelig præmie for at bære risikoen for det garanterede eller modgaranterede beløb. Når den pris, der betales for garantien, er mindst lige så høj som den tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, omfatter garantien ikke støtte.

Hvis der ikke kan findes nogen tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, skal de samlede finansielle omkostninger ved det garanterede lån, herunder rentesatsen og garantipremien, sammenlignes med markedsprisen for et tilsvarende lån uden garanti.

[...]«

8. Den nævnte meddelelses punkt 4.1, der vedrører generelle forhold ved garantier, der indeholder et statsstøtteelement, har følgende ordlyd:

»Når en individuel garanti eller en garantiordning ikke opfylder det markedsøkonomiske investorprincip, anses den for at indebære statsstøtte. Der må derfor foretages en beregning af statsstøtteelementet, så det kan undersøges, om støtten kan anses for forenelig med fællesmarkedet i henhold til en bestemt undtagelse. Som udgangspunkt anses statsstøtteelementet for at være differencen mellem en rimelig markedspris for den individuelle garanti eller garantiordningen og den pris, der faktisk betales for den.

De deraf følgende årlige subventionsækvivalenter bør tilbagediskonteres til deres nutidsværdi ved anvendelse af referencesatsen og derefter lægges sammen, så man når frem til den samlede subventionsækvivalent.

Når Kommissionen skal beregne støtteelementet i en garanti, vil den lægge særlig vægt på følgende forhold:

a) Ved individuelle garantier: hvorvidt låntageren er en kriseramt virksomhed. Ved garantiordninger: hvorvidt betingelserne for deltagelse i ordningen giver mulighed for at udelukke sådanne virksomheder (se nærmere punkt 3.2a)).

Kommissionen bemærker, at en eventuel garant, der opererer under markedsøkonomiske forhold, ville kræve en høj præmie af kriseramte virksomheder på det tidspunkt, hvor garantien ydes, på grund af den forventede misligholdelsesgrad. Hvis der er særlig stor sandsynlighed for, at låntageren ikke vil kunne indfri lånet, eksisterer denne markedspræmie måske slet ikke, og under ekstraordinære omstændigheder kan garantiens støtteelement vise sig at være lige så højt som det beløb, der faktisk dækkes af garantien.

[...]«

III. Tvistens baggrund, retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

A. Sagens faktiske omstændigheder

9. Der redegøres detaljeret for baggrunden for tvisten i den appellerede dom, hvortil jeg henviser⁷. De hovedpunkter, som er nødvendige for forståelsen af dette forslag til afgørelse, kan sammenfattes som følger.

10. Larko er en virksomhed, der er specialiseret i udvinding og forarbejdning af lateritmalm, udvinding af brunkul og fremstilling af ferronikkel og biprodukter.

11. Virksomheden blev stiftet i 1989 som en ny virksomhed efter afviklingen af Hellenic Mining and Metallurgical SA. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i sagen havde virksomheden tre aktionærer: 55,2% af aktierne var ejet af den græske stat gennem Hellenic Republic Asset Development Fund, der er et privat finansieringsinstitut, 33,4% af National Bank of Greece SA og 11,4% af Public Power Corporation SA (den største elproducent i Grækenland, hvori staten er hovedaktionær).

12. I marts 2012 underrettede Hellenic Republic Asset Development Fund Kommissionen om privatiseringsplanen for Larko.

13. I april 2012 indledte Kommissionen af egen drift den foreløbige undersøgelsesprocedure af den nævnte privatisering i henhold til reglerne om statsstøtte.

14. Undersøgelsen vedrørte seks foranstaltninger, hvoraf kun den anden, den fjerde og den sjette foranstaltning, der er gengivet nedenfor, er relevante i forhold til dette forslag til afgørelse, idet kun disse tre foranstaltninger er nævnt i det andet anbringendes første led og i det fjerde appelanbringende:

- Den anden foranstaltning vedrørte en garanti for et lån på 30 mio. EUR, som ATE Bank havde ydet Larko, hvilken garanti blev stillet af den græske stat i 2008 (herefter »den anden foranstaltning« eller »2008-garantien«). Garantien dækkede 100% af lånet i op til tre år og havde en garantipræmie på 1% p.a.
- Den fjerde foranstaltning vedrørte en tidsbegrænset statsgaranti stillet i 2010 for at dække hele den garantierklæring, som National Bank of Greece gav Larko for ca. 10,8 mio. EUR, hvori fastsattes en garantipræmie på 2% p.a. (herefter »den fjerde foranstaltning«).
- Den sjette foranstaltning vedrørte to garantier indrømmet af staten i 2011 for to lån på henholdsvis 30 mio. EUR og 20 mio. EUR fra ATE Bank, hvilke garantier dækkede 100% af disse lån og havde en præmie på 1% p.a. (herefter »den sjette foranstaltning«).

7 – Jf. præmis 1-14 i den appellerede dom.

15. Under sin undersøgelse anmodede Kommissionen de græske myndigheder om yderligere oplysninger, som disse myndigheder fremlagde i 2012 og 2013. Der blev ligeledes afholdt møder mellem Kommissionens tjenestegrene og repræsentanter for de græske myndigheder.

16. Ved afgørelse af 6. marts 2013⁸ (herefter »indledningsafgørelsen«) indledte Kommissionen den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

17. Under den nævnte procedure opfordrede Kommissionen de græske myndigheder og andre berørte parter til at fremsætte deres bemærkninger til de foranstaltninger, der er nævnt i punkt 14 i dette forslag til afgørelse. Kommissionen modtog bemærkninger fra de græske myndigheder den 30. april 2013; den modtog ingen bemærkninger fra Larko.

18. Den 27. marts 2014 traf Kommissionen den omtvistede afgørelse. Kommissionen fastslog i denne afgørelse for så vidt angår den anden, den fjerde og den sjette foranstaltning, som det i forbindelse med dette forslag til afgørelse alene er relevant at foretage en vurdering af, at Larko på det tidspunkt, hvor disse tre foranstaltninger blev indrømmet, var en kriseramts virksomhed i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i rammebestemmelserne for redning og omstrukturering⁹.

19. Kommissionen fastslog endvidere, at disse foranstaltninger udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, at disse foranstaltninger var indrømmet i strid med de forpligtelser til underretning og forbud mod gennemførelse, der er fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF, og at de nævnte foranstaltninger udgjorde støtte, som var uforenelig med det indre marked og skulle tilbagebetales i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999. Endelig fastsatte Kommissionen det beløb, der skulle tilbagesøges som følge af denne støtte svarende til det fulde beløb, der var dækket af garantierne¹⁰.

B. Retsforhandlingerne for Retten

20. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juni 2014 anlagde Larko sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og påstand om tilbagebetaling med tillæg af renter af det beløb, som direkte eller indirekte måtte være blevet tilbagesøgt fra Larko til gennemførelse af denne afgørelse.

21. Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen i det hele og tilpligtede Larko at betale sagsomkostningerne.

C. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

22. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 4. april 2018 har Larko nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at sagen hjemvises til Retten, og at afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

23. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Larko tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

8 – EUT 2013, C 136, s. 27, om statsstøtte SA.34572 (13/C) (ex 13/NN).

9 – Om betydningen af begrebet »kriseramts virksomhed« for kvalificeringen som statsstøtte, jf. punkt 26-28 i dette forslag til afgørelse.

10 – Dette beløb udgør 30 mio. EUR for den anden foranstaltning, ca. 10,8 mio. EUR for den fjerde foranstaltning og 30 og 20 mio. EUR for den sjette foranstaltning. Jf. punkt 14 i dette forslag til afgørelse.

IV. Bedømmelse

A. Om det andet anbringendes første led, der vedrører den anden foranstaltning

24. Det andet anbringendes første led vedrører spørgsmålet om kvalificeringen af den anden foranstaltning som statsstøtte i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 107, stk. 1, TEUF, og nærmere bestemt vurderingen af, om denne foranstaltning giver Larko en »økonomisk fordel«.

25. Kommissionen kvalificerede den nævnte foranstaltning som statsstøtte i den omtvistede afgørelse, idet den henviste til punkt 3.2, litra a) og d), i meddelelsen om garantier. Eftersom Larko i det væsentlige har anført, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at anvende dette punkt på den indrømmede støtte, er det efter min opfattelse hensigtsmæssigt først at fremsætte en række indledende bemærkninger om denne meddelelse (afsnit 1) og derefter foretage en analyse af det andet anbringendes første led (afsnit 2).

1. Indledende bemærkninger om meddelelsen om garantier

26. I meddelelsen om garantier redegøres for den tilgang, som Kommissionen har valgt i forbindelse med statsstøtte, der indrømmes i form af garantier, og de principper, som Kommissionen lægger til grund for sin fortolkning af artikel 107 TEUF og 108 TEUF, og anvendelsen af disse artikler på de offentlige garantier.

27. For at afgøre, om en garanti indrømmer en fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, bør Kommissionen ifølge denne meddelelses punkt 3.1 lægge princippet om en markedsøkonomisk investor til grund for sin vurdering. Det bør derfor tages i betragtning, om en virksomhed, som garantien stilles til fordel for, i praksis har mulighed for at skaffe tilsvarende finansielle midler via kapitalmarkedet¹¹.

28. For at gøre det lettere at vurdere, om det nævnte princip er overholdt, kræver Kommissionen i den nævnte meddelelses punkt 3.2 for at udelukke, at der foreligger statsstøtte, at en række betingelser er opfyldt, herunder for så vidt angår individuelle garantier dels den betingelse, at låntageren ikke er en kriseramet virksomhed [punkt 3.2, litra a)], dels den betingelse, at der betales markedspris for garantien [punkt 3.2, litra d)]¹².

29. Det fremgår af Domstolens praksis, at der i forbindelse med anvendelsen af disse to betingelser skal tages hensyn til *den situation, der forelå på det tidspunkt, hvor de finansielle støtteforanstaltninger blev truffet*, hvilket indebærer, at der ikke må tages hensyn til omstændighederne, som de har udviklet sig sidenhen (herefter »det tidsmæssige kriterium«)¹³.

30. For at afgøre, om garantien ikke indeholder støtte, er der i punkt 3.2, første afsnit, litra d), i meddelelsen om garantier opstillet det kriterium, at der *bør udbetales en rimelig præmie for at bære risikoen for det garanterede eller modgaranterede beløb* (herefter »kriteriet om præmiebetaling«). Når den pris, der betales for garantien, er mindst lige så høj som den tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, omfatter garantien nemlig ikke støtte. Punkt 3.2 nævner i øvrigt to metoder til at afgøre, om en bestemt garanti opfylder dette kriterium: Der skal enten foretages en sammenligning mellem den pris, der er betalt for garantien, og den tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, eller en sammenligning mellem de samlede finansielle omkostninger ved det garanterede lån, herunder rentesatsen og garantipræmien, og markedsprisen for et tilsvarende lån uden garanti.

11 – Jf. punkt 3.1, andet afsnit, i meddelelsen om garantier.

12 – Jf. punkt 3.1, tredje afsnit, i meddelelsen om garantier.

13 – Jf. bl.a. dom af 16.5.2002, Frankrig mod Kommissionen (C-482/99, EU:C:2002:294, præmis 71), og af 1.10.2015, Electrabel og Dunamenti Erőmű mod Kommissionen (C-357/14 P, EU:C:2015:642, præmis 50).

2. Bedømmelse

31. Larko har anført, at Retten begik retlige fejl, da den fastslog, at den anden foranstaltning gav Larko en fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Retten foretog en urigtig anvendelse af dels det tidsmæssige kriterium, idet den i forbindelse med indrømmelsen af den anden foranstaltning kvalificerede Larko som en »kriseramts virksomhed« (afsnit a), dels kriteriet om præmiebetaling, idet den fastslog, at præmien på 1% ikke afspejlede risikoen for misligholdelse af de garanterede lån, således som det fremgår af punkt 3.2, litra d), i meddelelsen om garantier (afsnit b).

a) Om det tidsmæssige kriterium

32. Det klagepunkt, der vedrører det tidsmæssige kriterium, er rettet mod den appellerede doms præmis 77-80 og vedrører tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF.

33. Jeg vil indledningsvis nævne, at Retten med henblik på i den appellerede doms præmis 90 at fastslå, at Kommissionen ikke begik en retlig fejl, da den i forbindelse med indrømmelsen af den anden foranstaltning kvalificerede Larko som en »kriseramts virksomhed«, har anvendt en argumentation i to trin. For det første fastslog Retten i den appellerede doms præmis 75-82, at den på grundlag af de oplysninger, som Kommissionen rådede over, med føje kunne fastslå, at Larko var en kriseramts virksomhed. Retten fastslog for det andet i den appellerede doms præmis 83-89, at Kommissionen ikke begik retlige fejl ved at fastslå, at den græske stat som aktionær i Larko på tidspunktet for indrømmelsen af 2008-garantien burde have haft kendskab til denne virksomheds vanskelige situation.

34. Larko har anført, at den vurdering, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 77-80, er fejltagtig, idet de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for denne vurdering, indtrådte, *efter* at garantien var blevet indrømmet den 22. december 2008, i strid med, hvad der kræves ifølge Domstolens praksis¹⁴. Larko har i denne forbindelse fremført de følgende tre argumenter.

35. For det første omfatter de finansielle resultater, der er henvist til i de nævnte præmisser, årene frem til 2012, og under alle omstændigheder de negative resultater i 2009. For det andet forelå de finansielle resultater for 2008 også efter indrømmelsen af 2008-garantien, idet regnskabsåret endnu ikke var afsluttet, idet årsregnskabet endnu ikke var udfærdiget, og idet den græske stat derfor ikke havde fået kendskab til dette årsregnskab i forbindelse med indrømmelsen af denne garanti. Retten foretog derfor ikke en vurdering af situationen, som den var på det pågældende tidspunkt, således som det kræves i Domstolens praksis. For det tredje, selv om det antages, at de oplysninger, der vedrørte 2008, ikke vedrørte forhold efter tildelingen af garantien i 2008, udgjorde de under alle omstændigheder på dette tidspunkt oplysninger, der vedrørte en kort periode. Larko har i denne forbindelse gjort gældende, at det følger af punkt 9-11 i rammebestemmelserne for redning og omstrukturering, at vurderingen af virksomhedens aktionærer skal baseres på oplysninger, der vedrører en periode af en tilstrækkelig varighed, og ikke på et øjebliksbillede.

36. Kommissionen er af den opfattelse, at dette klagepunkt skal forkastes.

37. Jeg vil indledningsvis nævne, at eftersom den omhandlede garanti blev indrømmet den 22. december 2008, skal der i overensstemmelse med Domstolens praksis tages hensyn til de omstændigheder, der indtrådte indtil denne dato, for at vurdere, om Larko på tidspunktet for indrømmelsen af garantien var en kriseramts virksomhed.

14 – Jf. om denne retspraksis punkt 29 og fodnote 13 i dette forslag til afgørelse.

38. Hvad angår det første argument, som Larko har fremsat, vil jeg i denne forbindelse nævne, at den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 77 henviste til de finansielle resultater, der blev opnået i årene frem til 2012, ikke i sig selv indebærer, at Retten baserede sig på sådanne senere resultater i forbindelse med vurderingen af den finansielle situation, som Larko befandt sig i, på det tidspunkt, hvor 2008-garantien blev indrømmet.

39. Den omstændighed, at Retten henviste til sådanne finansielle resultater, skal nemlig sammenholdes med den omstændighed, at Kommissionen i den omtvistede afgørelse foretog en vurdering af Larkos finansielle situation i den periode, hvori *alle* de anfægtede foranstaltninger blev truffet, dvs. virksomhedens finansielle situation fra 2007 til 2012. Før Retten nævnte disse finansielle resultater i den appellerede doms præmis 77, henviste den til Kommissionens afgørelse, hvorefter Kommissionen »[i] det foreliggende tilfælde [...] i 56.-66. betragtning til den [omtvistede] afgørelse [kvalificerede] Larko som en »kriseramt virksomhed« ved indrømmelsen af [den anden, den fjerde og den sjette] foranstaltning[...], *herunder 2008-garantien* [...]«¹⁵.

40. Når dette er sagt, konstaterer jeg, at Retten i forbindelse med den vurdering af Larkos finansielle situation, som den foretog i den appellerede doms præmis 78-80, baserede sig på de faktiske omstændigheder, der var indtrådt i 2008, dvs. Larkos negative egenkapital, det betydelige fald i omsætningen og Larkos betydelige akkumulerede tab i 2008¹⁶.

41. Det følger heraf, at det første argument, som Larko har fremsat, ikke skal tages til følge.

42. Hvad angår det andet argument, som Larko har fremsat, indeholder dette efter min opfattelse to led, nemlig for det første, at de finansielle resultater for 2008 forelå efter indrømmelsen af 2008-garantien, eftersom regnskabsåret endnu ikke var afsluttet, og, for det andet, det forhold, at den græske stat ikke havde kendskab til de oplysninger, der var indeholdt i de finansielle resultater for 2008.

43. Hvad angår det første led skal det konstateres, således som Kommissionen har gjort gældende, at der i årsregnskabet for 2008 redegøres for Larkos finansielle oplysninger for perioden fra den 1. januar 2008 til den 31. december 2008, som for størstepartens vedkommende vedrører perioden, før garantien blev indrømmet den 22. december 2008. Jeg vil i denne forbindelse nævne, at det generelt således er muligt at godtgøre de faktiske omstændigheder, der er indtrådt i løbet af en bestemt periode, ved at fremlægge dokumenter, der er udfærdiget efter denne periode, og som er baseret på disse tidligere faktiske omstændigheder¹⁷. De oplysninger, der er indeholdt i de finansielle resultater for 2008, kan af denne grund ikke anses for at vedrøre perioden efter indrømmelsen af 2008-garantien.

44. Hvad angår det andet led konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 85, at »ingen [af de] oplysninger, som er indført i sagens akter, [...] godtgør [med sikkerhed], at medlemsstaten havde kendskab til Larkos vanskelige situation, da garantien blev stillet i 2008«, og at »[s]pørgsmålet [...] således [er], om Kommissionen har løftet bevisbyrden ved i det væsentlige at støtte sig på den formodning, at den græske stat burde have haft kendskab til, at Larko var kriseram i slutningen af 2008, da garantien blev stillet«.

45. Selv om den formulering, der er anvendt på dette punkt, kan give anledning til den opfattelse, at Kommissionen hovedsageligt havde baseret sig på den omstændighed, at de græske myndigheder ikke indhentede oplysninger om Larkos finansielle situation, er det efter min opfattelse klart, at Retten ønskede at give udtryk for, at Kommissionen støttede sig på den formodning, at den græske stat *i det mindste* burde have haft kendskab til den vanskelige situation, som Larko befandt sig i på tidspunktet for indrømmelsen af garantien.

15 – Min fremhævelse.

16 – Det kan udledes af punkt 56 i den omtvistede afgørelse og af den appellerede doms præmis 77, at disse oplysninger vedrører 2008.

17 – Jf. ligeledes i denne retning Rettens dom af 28.1.2016, Slovenien mod Kommissionen (T-507/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:35, præmis 180).

46. En sådan læsning følger nemlig af den appellerede doms præmis 89, hvori Retten fastslog, at det var rimeligt, at Kommissionen konkluderede, at en påpasselig aktionær i hvert fald ville have indhentet oplysninger om virksomhedens aktuelle økonomiske og finansielle situation, inden den stillede en garanti som 2008-garantien¹⁸.

47. Når dette er sagt, vil jeg – for så vidt som Larko med det andet led i sit andet argument rejser tvivl om, hvilket kendskab de græske myndigheder havde til Larkos finansielle situation i 2008, hvilket vedrører de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten¹⁹ – minde om, at det alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og vurdere de faktiske omstændigheder.

48. Domstolen har imidlertid kompetence til at vurdere, om Retten har foretaget en urigtig gengivelse af rækkevidden af en omtvistet afgørelse. Det er væsentligt at fremhæve, at en sådan urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det er fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder²⁰.

49. Selv om spørgsmålet om, hvorvidt de græske myndigheder havde (eller ikke havde) kendskab til Larkos finansielle situation i 2008, vedrører fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, der hører under Rettens enekompetence, kan Domstolen i det foreliggende tilfælde imidlertid efterprøve, om Retten foretog en urigtig gengivelse af rækkevidden af den omtvistede afgørelse på dette punkt.

50. Selv om det er muligt at rejse dette sidstnævnte spørgsmål, idet den omtvistede afgørelse ikke umiddelbart indeholder oplysninger, der gør det muligt at fastslå, at Kommissionen også anvendte den samme argumentation som den, Retten anvendte på dette punkt²¹, konstaterer jeg imidlertid, at Larko ikke har påberåbt sig en sådan urigtig gengivelse, og at Retten under alle omstændigheder efter min opfattelse ikke har foretaget en urigtig gengivelse af indholdet af den omtvistede afgørelse i den appellerede dom.

51. Det er nemlig ubestridt, at den græske stat under den administrative procedure ikke selv anfægtede, at de græske myndigheder havde haft kendskab til Larkos finansielle situation i 2008²², hvilket Retten også henviste til i den appellerede doms præmis 88²³, og hvilket sandsynligvis forklarer, hvorfor Kommissionen ikke tog stilling til dette spørgsmål i den omtvistede afgørelse²⁴.

18 – En sådan læsning er ligeledes åbenbar, når der henses til det skriftlige indlæg, som Kommissionen har indleveret til Retten. Det fremgår nemlig af dette skriftlige indlæg, at Kommissionen som hovedargument har anført, at de græske myndigheder ikke på noget tidspunkt har hævdet, at de ikke havde kendskab til de vanskeligheder, som Larko befandt sig i i 2008. Kommissionen har kun subsidiært givet udtryk for den opfattelse, at den græske regering, selv om den på daværende tidspunkt ikke havde kendskab til Larkos finansielle vanskeligheder (hvilket ifølge Kommissionen ikke var tilfældet), burde have undersøgt, om Larko var en kriseramts virksomhed.

19 – Jeg præciserer, at for så vidt som Larko har anfægtet den appellerede doms præmis 77-80, kan Larkos argument om, hvilket kendskab de græske myndigheder havde til virksomhedens situation, ikke forstås som rettet mod den vurdering, som Retten i den appellerede doms præmis 83-89 foretog af den bevisbyrde, der påhvilede Kommissionen.

20 – Jf. bl.a. dom af 21.12.2011, Iride mod Kommissionen (C-329/09 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:859, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis), og af 19.9.2019, Polen mod Kommissionen (C-358/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:763, præmis 44 og 45).

21 – Jf. punkt 44 i dette forslag til afgørelse.

22 – Eftersom Kommissionen under den administrative procedure fastslog, at Larko den 22.12.2008 var en kriseramts virksomhed, og at kriteriet om den private investor kunne anvendes på den pågældende foranstaltning, anmodede den nemlig de græske myndigheder om at give den alle relevante oplysninger, som ville sætte den i stand til at undersøge, om dette faktisk var tilfældet (jf. indledningsafgørelsens afsnit 5.1, 5.2.2 og 6). De græske myndigheder fremsendte derefter den 30.4.2013 bemærkninger (jf. punkt 17 i dette forslag til afgørelse og indledningsafgørelsens punkt 6), hvoraf fremgik, at disse myndigheder bestred, at Larko var en kriseramts virksomhed i 2008 og 2009, idet den vanskelige situation var fremkaldt af et uventet prisfald på ferronikkel (jf. punkt 24 i den omtvistede afgørelse). Selv om de nævnte myndigheder bestred kvalificeringen af Larko som en »kriseramts virksomhed«, bestred de således ikke kendskabet til virksomhedens finansielle situation som sådan og heller ikke Larkos finansielle resultater i 2008, hvortil der er henvist i indledningsafgørelsen.

23 – Det fremgår i det væsentlige af dette punkt, at de græske myndigheder under den administrative procedure ikke godtgjorde, at de ikke kunne have haft kendskab til den vanskelige finansielle situation, som appellantens stod over for.

24 – Jeg erindrer i denne forbindelse om, at Larko ikke afgav bemærkninger under den administrative procedure, og spørgsmålet om, hvilket kendskab de græske myndigheder havde til Larkos finansielle situation i 2008, synes derfor kun at være blevet rejst for Retten.

52. Det var således på baggrund af disse betragtninger, at Retten i det væsentlige fastslog, at Kommissionen for at vurdere, om Larko var en kriseramt virksomhed som omhandlet i punkt 3.2, litra a), i meddelelsen om garantier, under disse omstændigheder med føje kunne basere sig på den antagelse, at den græske stat som hovedaktionær i Larko havde kendskab til denne virksomheds finansielle situation, eller at den i det mindste burde have haft kendskab hertil på tidspunktet for indrømmelsen af 2008-garantien.

53. Denne vurdering, som Retten foretog, forekommer efter min opfattelse helt logisk. Som Retten nærmere bestemt har redegjort for i den appellerede doms præmis 86-89, ville en påpasselig privat investor²⁵, der måtte have stillet en garanti som den i denne sag omhandlede, naturligvis have indhentet oplysninger om Larkos finansielle situation på tidspunktet for indrømmelsen af denne garanti. For at handle som en påpasselig privat investor burde de græske myndigheder derfor under alle omstændigheder have gjort sig bekendt med virksomhedens finansielle situation. Jeg erindrer på dette punkt om, at det ifølge Domstolens faste praksis tilkommer medlemsstaten selv at godtgøre, at den har handlet som en påpasselig privat investor²⁶.

54. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger skal Larkos andet argument forkastes.

55. Appellantens tredje argument om, at oplysningerne om 2008 vedrørte en kort periode, skal også forkastes. Det er nemlig ubestridt, at forværringen af Larkos finansielle situation begyndte at vise sig fra medio 2008²⁷, og at der ikke foreligger oplysninger, der gør det muligt at antage, at Retten baserede sin vurdering på et øjebliksbillede, således som Larko har hævdet.

56. Det følger heraf, at det klagepunkt, der vedrører det tidsmæssige kriterium i forbindelse med begrebet »kriseram virksomhed«, skal forkastes.

b) Om kriteriet om præmiebetaling

57. Det klagepunkt, der vedrører kriteriet om præmiebetaling, er rettet mod den appellerede doms præmis 94-98 og vedrører tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 296, stk. 2, TEUF.

58. I de ovenfor nævnte præmisser fastslog Retten, at det var med føje, at Kommissionen konkluderede, at garantipræmien på 1% p.a. ikke kunne anses for at afspejle risikoen for misligholdelse af de garanterede lån, og at betingelsen i punkt 3.2, litra d), i meddelelsen om garantier derfor ikke var opfyldt.

59. Larko har anført, at Retten foretog en urigtig anvendelse af denne betingelse, for så vidt som Retten selv i den appellerede doms præmis 95 fastslog, at Kommissionen ikke anvendte en af de to metoder, der er fastsat i den nævnte betingelse, nemlig enten en sammenligning med den tilsvarende garantipræmie, der blev tilbudt på de finansielle markeder, eller en sammenligning mellem de samlede finansielle omkostninger ved det garanterede lån og markedsprisen for et tilsvarende lån uden garanti.

60. Eftersom Retten imidlertid fastslog, at den omtvistede afgørelse ikke var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn som følge af Larkos vanskelige økonomiske og finansielle situation og den manglende fremlæggelse af oplysninger under den administrative procedure, undlod Retten derfor at anvende punkt 3.2, litra d), i meddelelsen om garanti og pålagde samtidig Larko og den græske stat at bære

25 – Som det fremgår af den appellerede doms præmis 56, erindrer jeg om, at anvendelsen af kriteriet om den private investor er baseret på økonomiske vurderinger, som kan sammenlignes med dem, som *en rationel og påpasselig privat investor*, der befinder sig i en situation, som ligger så tæt som muligt på den situation, som nævnte medlemsstat befinder sig i, under de foreliggende omstændigheder ville have udført, inden denne foretog en sådan investering (jf. bl.a. dom af 16.5.2002, Frankrig mod Kommissionen, C-482/99, EU:C:2002:294, præmis 71, og af 5.6.2012, Kommissionen mod EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, præmis 82-84).

26 – Jf. bl.a. dom af 5.6.2012, Kommissionen mod EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, præmis 82-84).

27 – Jf. i denne retning den appellerede doms præmis 77.

bevisbyrden med hensyn til, at størrelsen af denne præmie var rimelig, idet den således fritog Kommissionen fra sin forpligtelse til selv at undersøge, hvad der udgjorde en rimelig præmie. Retten tilsidesatte endvidere artikel 296, stk. 2, TEUF, idet den ikke annullerede den omtvistede afgørelse, selv om den ikke var ledsaget af en begrundelse.

61. Kommissionen er af den opfattelse, at dette klagepunkt skal forkastes. Jeg er enig i denne opfattelse af de følgende grunde.

62. For det første, således som Kommissionen med rette har anført, fraveg Retten ikke punkt 3.2, litra d), i meddelelsen om garantier og pålagde ikke Larko at bære bevisbyrden i denne forbindelse. Dette punkt opstiller nemlig som eneste kriterium, at der skal betales markedspris for garantien. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 96-98, var det i betragtning af Larkos vanskelige økonomiske situation og den omstændighed, at hverken appellanten eller de græske myndigheder under den formelle undersøgelsesprocedure fremlagde oplysninger, der kunne godtgøre, at den omhandlede præmie svarede til en præmie, der blev tilbudt på de finansielle markeder, eller til markedsprisen for et tilsvarende lån uden garanti, ikke nødvendigt, at Kommissionen anvendte en af de to metoder, der har til formål at fastlægge en sådan præmies nøjagtige størrelse, med henblik på at afgøre, om garantien opfyldte dette kriterium.

63. For det andet hvad angår artikel 296, stk. 2, TEUF skal det nævnes, at forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt for det første har til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed²⁸. Begrundelsespligten skal i denne forbindelse holdes adskilt fra undersøgelsen af begrundelsens rigtighed²⁹.

64. I det foreliggende tilfælde skal det, således som Kommissionen har anført, konstateres, at den omtvistede afgørelse er fuldt ud begrundet. Jeg konstaterer i øvrigt, at Larko i forbindelse med påstanden om annullation af denne afgørelse fuldt ud var i stand til at anfægte rigtigheden af den begrundelse, som Kommissionen baserede sig på i den omtvistede afgørelse. Retten tilsidesatte derfor ikke den forpligtelse, der påhviler Kommissionen i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF.

65. Det følger af de ovenfor anførte betragtninger, at det klagepunkt, der vedrører kriteriet om præmiebetaling, og dermed det andet anbringendes første led, der vedrører den anden foranstaltning, skal forkastes som ugrundet.

B. Om det fjerde anbringende, der vedrører den anden, den fjerde og den sjette foranstaltning

66. Det fjerde anbringende er rettet mod den appellerede doms præmis 180-195 og vedrører kvantificeringen af den statsstøtte, der blev indrømmet på grundlag af den anden, den fjerde og den sjette foranstaltning; dette anbringende omhandler nærmere bestemt Rettens bedømmelse, hvorefter Kommissionen i henhold til punkt 4.1 i meddelelsen om garantier med føje kunne konkludere, at størrelsen af denne statsstøtte svarede til hele det garanterede lån.

67. Jeg vil indledningsvis nævne, at det hvad angår kvalificeringen af støtten af punkt 4.1, første afsnit, fremgår, at »[s]om udgangspunkt anses statsstøtteelementet for at være differencen mellem en rimelig markedspris for den [stillede] garanti [...] og den pris, der faktisk betales for den«.

28 – Jf. bl.a. dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 49), og af 18.2.2016, Rådet mod Bank Mellat (C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 74).

29 – Jf. bl.a. dom af 22.3.2001, Frankrig mod Kommissionen (C-17/99, EU:C:2001:178, præmis 35), af 18.6.2015, Ipatau mod Rådet (C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 37), og af 30.4.2019, Italien mod Rådet (Kvote for sværdfisk i Middelhavet) (C-611/17, EU:C:2019:332, præmis 48).

68. Det fremgår af punkt 4.1, tredje afsnit, litra a), at Kommissionen, når den skal beregne støtteelementet i en garanti, vil lægge særlig vægt på at fastslå, hvorvidt låntageren er en kriseramt virksomhed. En eventuel garant, der opererer under markedsøkonomiske forhold, vil i denne forbindelse kræve en høj præmie af kriseramte virksomheder på det tidspunkt, hvor garantien ydes, på grund af den forventede misligholdelsesgrad. Hvis der er særlig stor sandsynlighed for, at låntageren ikke vil kunne indfri lånet, eksisterer denne markedspræmie måske slet ikke, og under *ekstraordinære omstændigheder* kan garantiens støtteelement vise sig at være lige så højt som det beløb, der faktisk dækkes af garantien³⁰.

69. Larko har i det væsentlige anført, at Retten tilsidesatte artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999, artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 296, stk. 2, TEUF, da den fastslog, at den i den omtvistede afgørelse indeholdte opgørelse af den støtte, der skulle tilbagesøges, var forenelig med den nævnte artikel 14, stk. 1, og punkt 4.1, tredje afsnit, litra a), i meddelelsen om garantier.

70. Larko har til støtte for dette anbringende fremsat flere argumenter, der efter min opfattelse fremstår ustrukturerede og uklare. Som jeg forstår disse argumenter, vedrører de i det væsentlige to forhold, nemlig for det første, vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der forelå »ekstraordinære omstændigheder« som omhandlet i punkt 4.1 i meddelelsen om garantier, og, for det andet, vurderingen af, at støtteelementet i garantierne svarede til det beløb, der var dækket af disse garantier, selv om den græske stat ikke havde foretaget udbetalinger i henhold til disse garantier.

71. Hvad angår det første forhold har Larko anført, at Retten begik flere retlige fejl ved i den appellerede doms præmis 193 at fastslå, at Kommissionen stod over for »ekstraordinære omstændigheder« som omhandlet i punkt 4.1 i meddelelsen om garantier³¹.

72. For det første erstattede Retten begrundelsen i den omtvistede afgørelse, der i sig selv var ikke-eksisterende eller i det mindste utilstrækkelig, idet Retten såvel i den appellerede doms præmis 189 som i denne doms præmis 192 og 194 henviste til denne mangel. Rettens begrundelse var i denne forbindelse ligeledes selvmodsigende og utilstrækkelig, og Retten tilsidesatte artikel 296, stk. 2, TEUF, idet den ikke annullerede den omtvistede afgørelse, selv om den var behæftet med en retlig fejl og en manglende begrundelse³².

73. For det andet pålagde Retten Larko bevisbyrden i relation til spørgsmålet om, hvorvidt der forelå »ekstraordinære omstændigheder«. Vurderingen af, om der foreligger sådanne omstændigheder, skal ledsages af en fuldstændig og konkret begrundelse fra Kommissionen, der bærer bevisbyrden, og det er ikke muligt at basere denne vurdering på den »tvivl«, som Kommissionen måtte have med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt støttemodtageren uden garantierne ville have kunnet opnå finansiering på markedet. Retten begik således en retlig fejl med hensyn til omfanget af de krævede beviser ved i den appellerede doms præmis 186-188 at fastslå, at den ovenfor nævnte begrundelse fra Kommissionen var tilstrækkelig³³.

30 – Jeg vil endvidere nævne, at Domstolen har fastslået, at når der som følge af en virksomheds vanskelige finansielle situation ikke findes nogen finansiel institution, der vil låne den penge uden mod statsgaranti, skal det *samlede* garanterede lånebeløb, som virksomheden opnår, betragtes som en støtte (jf. dom af 5.10.2000, Tyskland mod Kommissionen, C-288/96, EU:C:2000:537, præmis 31).

31 – Larko har således ikke bestridt den nævnte meddelelses punkt 4.1 som sådan, men anvendelsen af dette punkt på sagens faktiske omstændigheder.

32 – Som jeg forstår dette argument, har Larko nemlig gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af såvel den begrundelsespligt, der påhviler Kommissionen og Retten, og som udgør et væsentligt *formkrav*, som *rigtigheden* af den begrundelse, som Retten og Kommissionen har givet (jf. om denne sontring punkt 63 i dette forslag til afgørelse). Jeg præciserer, at pligten til at begrunde en afgørelse er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF, mens pligten til at begrunde domme er fastsat i artikel 36 i statuttten for Den Europæiske Unions Domstol, der ifølge denne statuts artikel 53 finder tilsvarende anvendelse på Retten.

33 – Jeg forstår dette argument vedrørende omfanget af beviserne således, at det i det væsentlige er baseret på den opfattelse, at Retten pålagde Larko bevisbyrden med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der forelå »ekstraordinære omstændigheder«.

74. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt disse argumenter kan antages til realitetsbehandling, er det i modsætning til, hvad Kommissionen i det væsentlige har anført, ikke min opfattelse, at disse argumenter skal afvises. Disse argumenter vedrører efter min opfattelse nemlig ikke fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder³⁴, men rejser retlige spørgsmål, som Domstolen har kompetence til at afgøre.

75. De nævnte argumenter skal imidlertid efter min opfattelse forkastes som ugrundede, således som Kommissionen ligeledes har foreslået.

76. Retten har efter min opfattelse hverken tilføjet eller erstattet elementer, der ikke fremgår af selve den omtvistede afgørelse i den appellerede doms præmis 193³⁵. I den nævnte præmis foretog Retten nemlig med føje en samlet læsning af denne afgørelse, idet den nærmere bestemt fastslog, at det på trods af, at formuleringen af visse betragtninger til den nævnte afgørelse ikke var helt ukritisabel, af denne samme afgørelse i sin helhed, og navnlig af 56.-66. betragtning hertil, fremgik, at Larko på det tidspunkt, hvor de omtvistede foranstaltninger blev indrømmet, befandt sig i en meget ømtålelig situation, og under disse omstændigheder kan Kommissionen ikke foreholdes, at den begik en retlig fejl ved at konkludere, at der forelå »ekstraordinære omstændigheder«, som gav sig udslag i, at Larko ikke havde mulighed for at tilbagebetale hele lånet med sine egne midler.

77. I denne forbindelse, og som det i det væsentlige ligeledes fremgår af den appellerede doms præmis 191, erindrer jeg om, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger ekstraordinære omstændigheder som omhandlet i punkt 4.1 i meddelelsen om garantier, netop kommer til udtryk ved, at låntager ikke har mulighed for at tilbagebetale det lån, der er dækket af garantien, med sine egne midler.

78. Hvad angår Kommissionens angivelige »tvivl« om, hvorvidt Larko var i stand til at opnå denne finansiering på markedet, uden at der forelå en garanti, var det med føje, at Retten ikke tog appellansens argument til følge og i den appellerede doms præmis 187 og 188 fastslog, at det af en samlet læsning af den omtvistede afgørelse tilstrækkelig klart fremgik, at Kommissionen var af den opfattelse, at det i hvert fald var lidet sandsynligt, at Larko kunne have opnået et lån på markedet uden den græske stats indgreb.

79. Som Kommissionen har gentaget for Domstolen, fremgår det af en samlet læsning af den omtvistede afgørelse, at Kommissionen var af denne opfattelse. Hvad angår den anden foranstaltning, præciseres det i den sætning, der følger umiddelbart efter den sætning, som indeholder ordet »tvivlsomt« (»doubtful«), at Kommissionen »med andre ord« (»in other words«) var af den opfattelse, at Larko havde modtaget en fordel, der svarede til det garanterede lånebeløb, fordi virksomheden uden statsgarantien ikke ville have kunnet opnå nogen anden form for garanti på markedet. Hvad angår den sjette foranstaltning henvises der i den sætning, som indeholder ordet »tvivlsomt«, til den samme argumentation som den, der er anvendt vedrørende den anden foranstaltning.

34 – Kommissionen er nærmere bestemt af den opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 192-194 konstaterede, at det i den omtvistede afgørelse måtte anses for godtgjort, at Larko i forbindelse med indrømmelsen af de omtvistede foranstaltninger befandt sig i en »meget ømtålelig situation«, fordi virksomhedens omsætning faldt konstant, og egenkapitalen var negativ, hvilket gav indtryk af, at hele virksomhedens aktiekapital var tabt. Denne meget ømtålelige situation, som virksomheden befandt sig i, gav sig udslag i, at »Larko ikke havde mulighed for at tilbagebetale hele lånet med sine egne midler«. Ved at anfægte disse betragtninger rejser appellanten efter Kommissionens opfattelse tvivl om Rettens fastlæggelse af de faktiske omstændigheder.

35 – Jeg erindrer om, at Unionens retsinstanser i forbindelse med et annullationssøgsmaal, der er anlagt i henhold til artikel 263 TEUF, skal begrænse sig til en prøvelse af lovligheden af den anfægtede retsakt. Retten skal således ikke udbedre en eventuel manglende begrundelse eller supplere Kommissionens begrundelse ved at tilføje eller erstatte elementer, som ikke fremgår af den anfægtede afgørelse selv (jf. ligeledes dom af 7.6.2006, UFEX m.fl. mod Kommissionen, T-613/97, EU:T:2006:150, præmis 70, og af 22.10.2008, TV2/Danmark m.fl. mod Kommissionen, T-309/04, T-317/04, T-329/04 og T-336/04, EU:T:2008:457, præmis 182).

80. Som Retten har anført i den appellerede doms præmis 193, skal det i øvrigt fremhæves, at Kommissionens vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt der forelå ekstraordinære omstændigheder, hverken blev anfægtet af de græske myndigheder eller af appellanten under den administrative procedure.

81. Det er af de ovenfor anførte grunde efter min opfattelse klart, at Retten hverken erstattede Kommissionens begrundelse eller pålagde appellanten bevisbyrden med hensyn til, om der forelå »ekstraordinære omstændigheder«. Rettens begrundelse på dette punkt er i øvrigt ikke selvmodsigende. Den omstændighed, at Retten har henvist til, at Kommissionens begrundelse indeholder visse formuleringer, der er kortfattede og ikke helt ukritisable, er nemlig ikke i strid med Rettens konklusion, hvorefter den nævnte begrundelse, uanset om den indeholdt sådanne formuleringer, ikke var behæftet med retlige fejl.

82. Hvad angår artikel 296, stk. 2, TEUF skal det konstateres, at den omtvistede afgørelse var fuldt ud begrundet³⁶. Hvad angår Rettens begrundelse i den appellerede dom skal det endvidere konstateres, at denne begrundelse var fuldt ud begrundet, hvilket i øvrigt klart fremgår af flere af de argumenter, som Larko har fremsat om rigtigheden af Rettens begrundelse. Den omstændighed, at Retten med hensyn til realiteten på dette punkt nåede til en anden konklusion end appellanten, indebærer ikke i sig selv, at den appellerede dom er behæftet med en manglende begrundelse³⁷.

83. Hvad angår det andet forhold har Larko i det væsentlige fremført tre argumenter, der vedrører den appellerede dom³⁸.

84. For det første, selv om det på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse var klart, at ingen af disse garantier var blevet påberåbt, tilsluttede Retten sig Kommissionens tilgang, der uden at have rettet henvendelse til de græske myndigheder havde begrænset sig til at konstatere, at den ikke rådede over oplysninger, der viste, at de nævnte garantier var blevet påberåbt³⁹. Retten tilsidesatte således den forpligtelse, der påhviler Kommissionen, til at behandle en sag omhyggeligt og upartisk inden for rammerne af artikel 108, stk. 2, TEUF.

85. Jeg er i modsætning til, hvad Kommissionen har anført, ikke af den opfattelse, at dette argument skal afvises. Det er korrekt, at dette argument vedrører fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, som Retten alene har kompetence til at tage stilling til⁴⁰. Spørgsmålet om, hvorvidt Retten burde have taget hensyn til sådanne oplysninger, er imidlertid et retligt spørgsmål.

86. Når dette er sagt, er jeg i lighed med Kommissionen af den opfattelse, at dette argument skal forkastes som ugrundet.

36 – Jf. hvad angår rækkevidden af artikel 296, stk. 2, TEUF punkt 63 i dette forslag til afgørelse.

37 – Jf. bl.a. dom af 20.5.2010, Gogos mod Kommissionen (C-583/08 P, EU:C:2010:287, præmis 35 og 36).

38 – Jeg præciserer, at Larko ligeledes har fremsat forskellige argumenter, der er rettet mod den omtvistede afgørelse, uden imidlertid at præcisere, i hvilket omfang den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, hvilket indebærer, at Domstolen ikke har mulighed for at udøve sin prøvelsesret.

39 – Det fremgår nemlig af låneaftalen af 2008 (den anden foranstaltning), som Kommissionen rådede over, at dette lån ville være tilbagebetalt den 31.3.2012, dvs. længe før vedtagelsen af den omtvistede afgørelse den 27.3.2014. Kommissionen rådede derfor over samtlige de oplysninger, som gjorde det muligt at konkludere, at det nævnte lån allerede var tilbagebetalt. Hvad angår tilbagebetalingen af det lån, der blev ydet ved låneaftalen af 2010 (den fjerde foranstaltning), skulle dette lån være tilbagebetalt 45 dage efter vedtagelsen af den omtvistede afgørelse. Kommissionen havde derfor på det nævnte tidspunkt mulighed for at konstatere, at de lån, der var ydet i henhold til låneaftalen af 2011 (den sjette foranstaltning), allerede delvist var blevet tilbagebetalt.

40 – Jf. bl.a. dom af 1.6.1994, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl. (C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 49).

87. Spørgsmålet om, hvorvidt garantierne er (eller ikke er) blevet påberåbt, og om, hvorvidt lånene er (eller ikke er) blevet tilbagebetalt, vedrører nemlig de faktiske omstændigheder, der er indtrådt efter indrømmelsen af de omtvistede foranstaltninger, og der kan derfor ikke tages hensyn hertil hverken med henblik på at kvalificere foranstaltninger som støtte eller med henblik på at opgøre det støtteelement, som de indeholder. Retten nåede med føje til denne konklusion og henviste i den appellerede doms præmis 181 og 182 til den relevante retspraksis.

88. Jeg konstaterer i øvrigt, at de beviser, som appellanten har påberåbt sig med hensyn til tilbagebetalingen af lånene og den manglende påberåbelse af garantierne, ikke blev fremlagt for Kommissionen under den administrative procedure. Jeg erindrer i denne forbindelse om, at lovligheden af Kommissionens afgørelse skal vurderes i forhold til de oplysninger, som denne sidstnævnte sad inde med på det tidspunkt, da den vedtog den omtvistede afgørelse⁴¹.

89. For det andet skulle den appellerede dom være behæftet med en begrundelsesmangel, for så vidt som Retten ikke foretog en undersøgelse af de bemærkninger, som appellanten havde fremsat vedrørende dels den omtvistede afgørelses fuldstændig bindende virkning med hensyn til størrelsen af det beløb, der skulle tilbagesøges som følge af Mediaset-dommen⁴², dels Kommissionens egen anerkendelse af, at dens afgørelse i denne forbindelse var behæftet med fejl.

90. Jeg vil i denne forbindelse nævne, at selv om Domstolens prøvelse under appelsagen bl.a. har til formål at efterprøve, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført, kan Rettens forpligtelse til at begrunde sine afgørelser ikke fortolkes som en forpligtelse til at tage nærmere stilling til hvert eneste anbringende, som påberåbes af en part⁴³, hvilket efter min opfattelse er tilfældet i den foreliggende sag.

91. For det tredje er de konsekvenser, der følger af at fastsætte støttens størrelse som svarende til den fulde værdi af det garanterede lån, når garantien ikke er blevet påberåbt, i strid med Domstolens praksis, hvorefter Kommissionens afgørelser om tilbagesøgning af statsstøtte har til formål at genoprette den oprindelige situation og ikke kan udgøre en sanktion, der går ud over den fordel, der faktisk er modtaget⁴⁴.

92. Jeg vil på dette punkt for fuldstændighedens skyld nævne, at jeg ud over de argumenter, som jeg allerede har redegjort for i punkt 87 og 88 i dette forslag til afgørelse, og som er tilstrækkelige til at forkaste det tredje argument, som Larko har fremsat, er af den opfattelse, at det af appellanten fremsatte argument om, at virksomheden angiveligt er forpligtet til at betale støtten to gange, er fejlagtigt. Som Kommissionen har anført, fremgår det nemlig, at Larko har sammenblandet de to forskellige betalingsforpligtelser, der påhviler en virksomhed, som har modtaget støtte i form af en statsgaranti. For det første har den støttemodtagende virksomhed pligt til at tilbagebetale den støtte, som den har modtaget, til staten. For det andet består der naturligvis en forpligtelse for denne virksomhed til at tilbagebetale det lån, som virksomheden har opnået som følge af denne statsgaranti, til banken.

93. Det følger af samtlige disse betragtninger, at det fjerde appelanbringende skal forkastes som ugrundet.

41 – Jf. i denne retning dom af 24.9.2002, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen (C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 168).

42 – Dom af 13.2.2014 (C-69/13, EU:C:2014:71).

43 – Jf. bl.a. dom af 11.9.2003, Belgien mod Kommissionen (C-197/99 P, EU:C:2003:444, præmis 81).

44 – Larko har bl.a. henvist til dom af 17.6.1999, Belgien mod Kommissionen (C-75/97, EU:C:1999:311, præmis 65).

V. Forslag til afgørelse

94. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger og uden at foregribe bedømmelsen af de andre appelanbringender foreslår jeg Domstolen at forkaste det andet anbringendes første led og det fjerde anbringende som ugrundede. Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.